

رقصنده با خمپاره‌ها

■ **ورلند گرانج**: بعضی از مردم قِبل از اینکه میهمان‌شان را سوار ماشین‌شان کنند، دستی به سر و روی خودروشان می‌کشند کاری که رافائل ویخت ۳۰ساله دقیقاً برعکس آن را انجام می‌دهد و آنقدر لندگروزش را کثیف می‌کند تا کسی نتواند آن را ببیند، او که عضو نیروهای امداد آلمانی است، در کوه‌های نوای سِودان باید ۳۰۰کیلومتری با ماشینش رانندگی کند و بیشتر از آنکه نگران جاده باشد، نگران جنگنده‌های روسی است که عادت دارند زیر پایشان را بمباران کنند. به همین دلیل ویخت ماشینش را آنقدر کثیف می‌کند تا از آن بالا قابل شناسایی نباشد. شیشه ماشین پایین است و هرازگاهی صدای جنگنده‌ها می‌آید که مسیر را پر از آتش و دود می‌کنند. با اینکه به محض شنیدن صدای هواپیما، رافائل ماشینش را قایم می‌کند، اما بمباران برای او یک چیز عادی شده. این خاصیت زندگی سه‌ساله در کوه‌های نویاست. اینجا منطقه جنگی محسوب می‌شود و اگرچه در خاک سودان قرار دارد، اما خودش را جزو کشوری می‌داند که سودان جنوبی نام دارد. رافائل در اردوگاه امدادی کار می‌کند که کسی جرأت نزدیک شدن به آن را ندارد و برای رسیدن به آن باید ریسک روبه‌رو شدن با نیروهای عمر البشیر-ریس‌جمهور سودان که جانیت‌کار جنگی محسوب می‌شود- را به جان بخرد. او جزو معدود سفیدپوستانی است که جان‌شان را کف دست‌شان گذاشته‌اند و هنوز در کوهستان نوبا مانده‌اند: «ینجا بیشتر از هر جای دیگری به من نیاز دارند»

بدن‌هایی پر از گلوله

احساسات و مواردی که رافائل در آفریقا تجربه کرده، چیزهایی نبوده که هنگام حضورش در بیمارستان دانشگاه گروسمه‌لرِن مونین یاد گرفته باشد. او هفت سال آنجا دوره‌های امداد را پشت‌سر گذاشت و به خاطر یکسری مسایل قید ادامه کار در مونین را زد. همان موقع بود که موضوع سازمان امداد در سودان مطرح شد و رافائل متوجه شد که مونین دیگر جای او نیست. نیمه‌شب به پایگاه امداد می‌رسیم، صدای تیراندازی نزدیک بیمارستان صحرایی می‌آید. جایی که خبری از آب و برق نیست و تنها میهمانش ویخت است. طبیعتاً خبری از غذا هم نیست و رافائل خودش را با جایی مشغول می‌کند: «به این وضع عادت کرده‌ام ضمن آنکه خیلی چاقم.» صبح روز بعد او ساعت هشت صبح آماده ویزیت بیمارانی است که جلوی بیمارستان صف کشیده‌اند و منتظرند که ویخت حال‌شان را خوب کند. او زبان محلی را ناقص یاد گرفته و با همان کارش را جلو می‌برد. پایگاه امدادی که ویخت در آن کار می‌کند یکی از تنها دو بیمارستانی است که باز هستند و به ۴۰۰هزار ساکن نوبا خدمات ارائه می‌دهند. امکانات این بیمارستان جلوبگوی سیل عظیم مراجع کنندگان نیست و بعضی اوقات خود ویخت مجبور می‌شود عمل جراحی هم بکند. بدترین تجربیات رافائل درمان بچه‌هایی بوده که یا مجروح جنگی بوده‌اند یا اینکه به خاطر مصرف داروهای اشتباهی مسموم شده‌اند. به جز اینها افراد زیادی هم بوده‌اند که بدن‌شان پر از جای گلوله و خمپاره بوده و ویخت باید زندگی‌شان را نجات می‌داده. کسی در محل زندگی ویخت در آلمان نمی‌داند که او دقیقاً چه کاری انجام می‌دهد. رافائل تا حد امکان به مادرش چیزی نگفته تا او را نگران نکند. کار او روی روابط شخصی‌اش هم تأثیر گذاشته و دوستان ویخت به او گفته‌اند که دیگر آن انسان سابق نیست و جدی‌تر شده و بسیاری از مباحث برایش ارزشی ندارد.

موزه پس‌انداز در تورین

■ **لا استامپا**: برای اینکه رنج و مشقت پول واردورن در دریابد قطعاً رفتن به موزه حیات‌وحش یا علوم طبیعی کمک‌تان نمی‌کند. به همین دلیل مسوولان شهر تورین قصد دارند تا ماه آینده اولین موزه پس‌انداز و سرمایه‌گذاری را در پایتخت اقتصادی ایتالیا راه بیندازند. آنهایی که می‌خواهند راه و رسم پولدار شدن را یاد بگیرند در این موزه می‌توانند با مفاهیمی نظیر نرخ و سهام آشنا شوند و تاریخچه پول و بورس را فرا بگیرند ضمن آنکه تکانکی در مورد افزایش درآمد و ثروت هم به بازدیدکنندگان اعلام خواهد شد. مسوولان موزه قول داده‌اند که محیط‌شان جای کسل‌کنندگی نباشد و به همه خوش بگذرد و به همین دلیل برنامه‌های ویژه‌ای برای بازدیدکنندگان کم‌سن‌وسال در نظر دارند.

بلندترین برج جهان در جده

■ **العربه**: شاهزاده ولید بن طلال میلیاردر معروف سعودی اعلام کرد شهر جده تا ۲۶هفته دیگر شاهد افتتاح بلندترین برج جهان خواهد بود. شاهزاده بن طلال از ارتفاع این ساختمان را که «برج المملکه» نام‌گذاری شده است بیش از هزارمتر اعلام کرد و افزود هزینه ساخت آن ۲۶میلیاردریال سعودی (۱/۲۲میلیارددلار) خواهد بود. این پروژه در مساحتی بالغ بر ۱۳میلیون‌مترمربع در شهر جده در کرانه دریای سرخ ساخته خواهد شد. عبدالرحمن حسن شربتلی یکی از مدیران این پروژه تأکید کرد «برج المملکه یکی از دیدنی‌ترین مکان‌ها در جهان خواهد بود و علاوه بر ایجاد فرصت‌های شغلی فراوان تعداد زیادی جهانگرد را به سعودی جذب خواهد کرد»

لوموند: لیلیا فودیل سه سال قبل ماشین اپلی به قیمت ۲۴هزار یورو خریده بود اما ماشینش بیشتر از آنکه زیر پای او باشد زیر دست تعمیرکاران بود و لیلیا مجبور شد سه‌هزار یورو خرج تعمیر خودرواش کند. ساده‌ترین راه‌حل شکایت از کارخانه تولیدکننده ماشین بود اما لیلیا که می‌دانست برای جذب وکیل باید هزینه زیادی کند دست به دامان تالار گفت‌وگوی سایت‌های مربوط به ماشین شد تا اینکه بالاخره چاره کار را پیدا کرد. شخصی به او ژان الکساندر باچینگر وکیل پارسی و موسس شبکه‌میربگری حقوقی را معرفی کرد. باچینگر هم لیلیا را ترغیب کرد تا هر چه زودتر قضیه را از طریق دادگاه پیگیری کند. تا اینجای داستان هیچ اتفاقی نیفتاده بود اما قضیه زمانی جالب شد که باچینگر به فودیل اعلام کرد که خبری از وکیل در دادگاه نیست و خودش باید از پرونده‌اش دفاع کند. کل داستان هم با ۹۰۰ یورو جمع و جور می‌شد. فودیل می‌گوید: «به من گفتند که در دادگاه چه حرف‌هایی می‌شنوم و چه چیزی باید بگویم، واقعیت این است که همه چیز طبق پیش‌بینی پیش رفت و کار به جایی رسید که قاضی و وکیل مدافع شرکت ایل از من پرسیدند که آیا وکیل هستم.» نتیجه این شد که دادگاه کارشناسی را مامور بررسی فنی ماشین کرد و همه فهمیدند که حق با لیلیاست. او خوب می‌داند که پیروزی در دادگاه را باید مدیون شبکه مربی‌گری حقوقی باشد که ۴۰ عضو در فرانسه دارد و هدفش کاهش دادن هزینه‌های کارهای حقوقی از طریق جلو بردن پرونده‌ها در دادگاه به‌وسیله خود شخص است. به این صورت دیگر خبری از وکیل مدافع در جلسه نخواهد بود. باچینگر هدفش از به راه انداختن چنین برنامه‌ای را از بین بردن یکسری هزینه‌های اضافی می‌داند و می‌گوید که پرداخت هزینه‌های وکالت در صورتی کسه وکیل در دادگاه حضور نیابد به مراتب ارزان‌تر خواهد بود. او عقیده دارد در بسیاری از پرونده‌ها به‌جز پرونده‌های جنایی – کلیدی‌ترین فاکتور محتوای پرونده است نه کیفیت بحث در مورد آن: «ما پرونده را با تمام مدارک و شواهد آماده می‌کنیم و برای ارباب رجوع

منتنی را آماده می‌کنیم که باید در روز دادگاه بخواند.» آنها تمام اتفاقاتی که قرار است در دادگاه بیفتد را برای ارباب رجوع‌شان تصویرسازی می‌کنند تا او با خیال راحت و بدون هیچ‌گونه نگرانی بتواند بدون وکیل مدافع از حقش دفاع کند.
هزینه حق‌الترسی
روال کار وکلایی که عضو شبکه مربی‌گری حقوقی هستند به‌این‌ترتیب است که آنها در اولین جلسه با ارباب‌رجوع‌شان در جریان ریز پرونده قرار می‌گیرند و رقم خود برای هر ساعت کار با مشتری را –ساعتی ۲۴۰ یورو–

دنیاگردی

راهی برای کاهش هزینه‌های حقوقی

خودتان وکیل خودتان باشید

ترجمه:رامین طبرسی

عکس:BBC

وکیل نباشد و به جز موارد جنایی و نمونه‌های مربوط به آن، در جلسات مربوط به طلاق هم حضور وکیل در دادگاه الزامی است. پرداخت هزینه‌های مربوط به امر حقوقی برای افرادی که درآمدشان در ماه بین ۱۵۰۰ تا چهار هزار یورو است کار راحتی نیست چرا که آنها نمی‌توانند از کمک‌های حقوقی که برای افرادی با درآمد کمتر از ۹۳۰ یورو تعیین شده استفاده کنند. البته همیشه هم حضور در دادگاه بدون وکیل نتیجه مثبت نمی‌دهد و افرادی که هیچ چیزی در مورد قانون و موارد قانونی مربوط به پرونده‌شان نمی‌دانند حسایی خرابکاری می‌کنند.

عروسی‌های گران‌قیمت در کره جنوبی

۱۱۳۸ وون (است) اما مجبور شده برای برگزاری عروسی به جز پولی که از والدینش قرض گرفته، ۴۵ میلیون وون وام بگیرد. بالاخره پذیرایی از ۶۰۰ میهمان – که قیافه نیمی از آنها برای عروس و داماد غریبه بود – نیاز به جیبی پر از پول دارد. مهم‌ترین هزینه عروسی مربوط به خرید خانه‌است که ۷۰ درصد بودجه در نظر گرفته‌شده برای عروسی را به خود اختصاص داده و رقمش به نسبت سال ۲۵،۲۰۰۰ برابر شده. با اینکه رفتن به خانه یخت اتفاق خوشحال‌کننده‌ای است اما برای بسیاری از زوج‌ها هزینه‌هایی که صرف رسوم قدیمی می‌شود چندان دلچسب نیست. آنها دوست دارند به جای آنکه پول‌شان را صرف خرید طلا و جواهر کنند آن را برای زندگی جدیدشان کنار بگذارند.

از مهندسی تا شهرداری پایتخت افغانستان

سخت‌ترین شغل دنیا در کابل

قبل شهردار کابل شده که میرعبید احد صاحبی شهردار سابق کابل به دلیل فساد آن در زنجان آب خنک می‌خورد. روز کاری نوادیش از پنج صبح شروع و ۱۵ ساعت بعد تمام می‌شود. او شخصاً به تمام پروژه‌های عمرانی کابل سرکشی می‌کند تا در جریان آخرین وضعیت آنها قرار گیرد. وجدان کاری و محبوبیت زیادی برایش به همراه داشته تا جایی که هر وقت مردم او را در خیابان می‌بینند برایش آرزوی طول عمر می‌کنند و نوادیش با لیخنند جواب‌شان را می‌دهد.

شهر باکدره

بازسازی کابل کل بسیار سختی است. از وقتی که نوادیش شهردار پایتخت افغانستان شده تا امروز از شش پل بهره‌برداری کرده و اگر درست شدن وضعیت خیابان‌ها را کاری عادی بدانیم، نوادیش ۲۲پارک برای مردم کابل درست کرده و میلیون‌ها اصله درخت برای آنها کاشته. نکته دیگری که ذهن نوادیش را مشغول کرده بالا رفتن جمعیت کابل است. در سال ۱۹۷۹، ۱/۲ میلیون نفر در این شهر زندگی می‌کردند و حالا کابل میزبان بیش از پنج میلیون نفر است. این موضوع باعث شده تا کار ساخت خیلی از خانه‌های کابل بدون رعایت اصول مهندسی جلو رود. نوادیش هم این موضوع را می‌داند، لیخنند جواب‌شان را می‌دهد.
است که پول زیادی می‌خواهد.» این وسط خیلی از کسانی که منافع‌شان با حضور نوادیش به خطر افتاده بود ابتدا تصمیم گرفتند که شهردار کابل را بخرند اما وقتی متوجه شدند که نوادیش اهل کنار آمدن با آنها نیست دست به هر کاری می‌زنند تا او را نابود کنند.

بازسازی ساختمان‌های قدیمی مسکو

■ **ورلند گرانج**: مقامات شهر مسکو برنامه جالبی برای رسیدگی به سر و روی پایتخت روسیه دارند. طبق این برنامه، ساختمان‌های قدیمی مسکو با شرایط جالبی واگذار خواهند شد تا مورد ترمیم و بازسازی قرار گیرند و شهرداری مسکو این اجازه را دارد تا هر مترمربع از اماکن تاریخی‌اش را به قیمت عجیب سه روبل (نزدیک به سه سنت) برای یک‌سال اجاره دهد به شرط آنکه شخص اجاره‌کننده به طور کامل ساختمان را بازسازی کند. در اولین مرحله از مزایده‌های شهرداری مسکو، سه ساختمان که هر لحظه امکان فرو ریختن‌شان وجود داشت به اشخاص حقیقی واگذار شدند تا دسترسی روی سر و روشن کشیده شود. شروع این برنامه از زمانی زده شد که مقامات شهر مسکو به این نتیجه رسیدند که برای درست کردن وضعیت معماری شهرشان نیاز به یک اقدام انقلابی دارند. بر اساس این برنامه، سرمایه‌گذاری که خانه را اجاره می‌کند باید طی پنج سال بازسازی آن را به پایان برساند وگرنه با جریمه مواجه خواهد شد. طبق آمار، ۲۴۴ بنای تاریخی در روسیه وجود دارند که باید بازسازی شوند و در حال حاضر ۵۰ تقاضا برای اجاره آن به شهرداری مسکو ارائه شده. تعمیر ساختمان باید در بالاترین استاندارد ممکن انجام شود و کارهای ضعیف مورد قبول قرار نخواهد گرفت. مقامات شهرداری امیدوارند این سه ساختمان بعد از بازسازی نمامثل اول‌شان شوند. هزینه‌نوسازی ساختمان‌ها بین ۲۵۰۰ تا ۱۰ هزار دلار در مترمربع ارزیابی شده و هزینه بازسازی آنها در مجموع معادل اجاره ۱۰ساله این ساختمان‌ها می‌شود.

رستوران پیونگ‌یانگ در آمستردام

■ **دی ولست**: به تازگی مرکز فرهنگی کره‌شمعالمی نزدیک آمستردام هلند افتتاح شده که رستوران‌ش توجه ره بیننده‌ای را به خودش جلب می‌کند. در طول هفته کمتر کسی به اولین رستوران کره‌شمعالمی در اروپا سر می‌زند و به همین دلیل زرزو میز در پیونگ‌یانگ – نام رستوران از پایتخت کره شمالی برداشته شده – کار سختی نیست. نوع صحبت کارکنان رستوران کاملاً محترمانه است تا مشخص شود که حضور آنها در این محل بدون ضابطه نبوده است. مرکز فرهنگی کره شمالی در دهکده اسدورپ در حومه آمستردام واقع شده و بعضی از اهالی منطقه به همسایه آسیایی‌شان مشکوک هستند چرا که هیچ‌کس نمی‌داند در ساختمان دو طبقه مرکز فرهنگی چه می‌گذرد و نکته‌ای که ماجرا را مشکوک‌تر کرده، رفت و آمد افرادی به این محل با ماشین‌های تشریفاتی است. عکاسی از این مرکز محدودیتی ندارد منتها این کار باید بعد از صرف غذا انجام شود. داخل رستوران تلویزیونی وجود دارد که اگر کسی از کره شمالی اطلاعاتی نداشته باشد با دیدن تصاویر پخش‌شده از آن فکر می‌کند که این کشور یکی از مدرن‌ترین و پیشرفته‌ترین کشورهای روی کره زمین است. غذای سروشده هم تنوع زیادی دارد هم کیفیت خوبی و تزئین زیبایی آن هم مزید بر علت شده تا لیخنند رضایت روی صورت مشتریان دیده شود. کارکنان رستوران بر بخورد خیلی خوبی دارند و برای میهمان‌شان ساز هم می‌زنند و نمایش اجرا می‌کنند. گفته می‌شود این افراد سه سال قبل از افتتاح این مرکز فرهنگی در اروپا زندگی کرده‌اند ضمن آنکه ویژگی مشترک آنها انتخاب‌شان از قشر نخبه جامعه کره شمالی است. البته این روی خوش قضیه است و گفته می‌شود اگر این افراد به فکر فرار یا پناهندگی بیفتند آن‌وقت مجازات سنگینی انتظار نزدیکان‌شان در کره شمالی را می‌کشند. آن‌طوری که اهالی منطقه به روزنامه‌های محلی گفته‌اند این مرکز به شدت تحت حفاظت قرار دارد و کارمندان آن نمی‌توانند به راحتی بیرون بروند. بعد از غذا نوبت بازدید از سایر قسمت‌های مرکز فرهنگی است؛ جایی که بیش از هر چیزی موارد مورد علاقه رهبر دیکتاتور کره شمالی دیده می‌شود.

صفحه «فیس‌بوک» برای اشیای گمشده

■ **دیلی‌میل**: سونامی سال گذشته در ژاپن نه تنها جان بسیاری از چشم‌پداهای‌ها را گرفت بلکه حداقل ۱/۵ میلیون وسیله را هم با خود به دریا برد. حالا موزه‌ای در کانادا ایده‌ای جالب برای بازگرداندن اموال گمشده ژاپنی‌ها به صاحبان‌شان دارد. صاحبانی که چهارهزارمایل با کانادا فاصله دارند، موزه دریایی بریتیش کلمبیا تصمیم گرفته‌از طریق راه انداختن صفحه‌ای در فیس‌بوک صاحبان اموال گمشده را پیدا کند. این قضیه از زمانی آغاز شد که اشیای مختلفی در سواحل آلاسکا و کانادا پیدا شد. حالا مسوولان موزه بریتیش کلمبیا از اشیایی که پیدا کرده‌اند عکس گرفته‌اند و آنها را روی صفحه فیس‌بوک قرار داده‌اند ضمن آنکه این صفحه به سایر کاربران هم اجازه می‌دهد که عکس چیزهایی را که کثر آب پیدا کرده‌اند، آپلود کنند تا شاید ژاپنی‌هایی که از صفحه بازدید می‌کنند شی گمشده‌شان را پیدا کرده و از طریق سفارت ژاپن در کانادا به وسیله‌شان برسند.